

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **S. F., nar. X**, t.č. pobytem P.,
zastoupený A. V., obecným zmocněncem, Č. B.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2020 č.j. OAM-624/ZA-ZA11-ZA08-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V žalobě uvedl, že se do své vlasti – na X - odmítá vrátit, neboť nechce bojovat ve válce, jež nemá nic společného s ochranou jeho vlasti. Obává se možného trestního stíhání v případě nenastoupení vojenské služby, skrývá se před lidmi, jež mají na starosti

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

nábor lidí do armády, což je možné podřadit pod pojem pronásledování, odkázal na judikaturu, dle níž trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby může v určitých případech založit relevantní pronásledování. Žije v X oblasti a je na něj vyvíjen nátlak, aby přijal občanství X, což je X úřady považováno za trestný čin. Možnosti vnitřně přesídlené osoby do Poltavy využila jeho manželka spolu s jejích synem, přičemž pobírá sociální dávky ve výši 400 hřiven měsíčně, což na běžné potřeby rodiny nestačí. Z tohoto důvodu se žalobce rozhodl vycestovat za prací do ČR. Ačkoli mu bylo zprostředkovatelem na X slíbeno zajištění pracovního povolení, nikdy k tomu nedošlo, požádal proto o pracovní vízum. V ČR byl podveden svým zaměstnavatelem, půjčil si peníze, aby zde získal povolení k pobytu a již investoval peníze i úsilí, aby zde zůstal. Má důvodné obavy z případného návratu na X, jíž je státním příslušníkem, neboť od roku 2014 čelí výzvám, aby sloužil v řadách povstalecké armády X. Předvoláním na tamní vojenskou správu se vyhýbal, skrýval se či měl potvrzení od lékaře o zdravotních problémech. V X stále žije jeho bratr, jenž může být orgány X zneužit k nátlaku na žalobce k získání občanství X. V Poltavě (X) se snažil získat práci a vhodné bydlení pro svoji rodinu, ale řekl-li, že pochází z X, nabídky na zaměstnání a bydlení byly značně omezeny. Je na seznamu osob, o něž je zájem v souvislosti se službou v armádě, na písemné výzvy v té souvislosti nereagoval, nechával je bez povšimnutí. Chtěl vyřešit veškeré své problémy tím, že si opatří práci mimo území X či X, a proto ve všech svých vyjádření opakovaně uváděl, že je jeho rodina finančně i sociálně slabá. Zjistil, že přestěhováním se do ČR budou vyřešeny jeho veškeré problémy jak sociální, tak hlavně problémy s tlakem, jenž je na něj vyvíjen, přičemž žalovaný jeho vyjádření týkající se sociálního postavení rodiny předradil před ostatní skutečnosti a následně vyhodnotil, že jeho obavy z možného pronásledování nejsou opodstatněné. Žalovaný řádně nezjistil bližší okolnosti, pro něž se žalobce obává vojenské služby a účasti v bojích. Má za to, že se návratu na X či do X obává oprávněně, neboť by tam mohl být vystaven násilnému jednání a pronásledování ze strany státních orgánů coby osoba, jež odmítá nastoupit povinnou vojenskou službu. V případě návratu by čelil možnému nebezpečí mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestu a z tohoto důvodu je přesvědčen, že pokud by žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu, minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany z uvedených důvodů splňuje. Skutkový stav zjištěný žalovaným je nedostatečně podložen a zkresluje současnou situaci na X. Žalovaný při svém rozhodování o žádosti žalobce nepracoval ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů, tedy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, když pracoval s informacemi, jež vyzněly negativně pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Trest žalobci v případě návratu na X hrozí nejen ze strany armády, ale i ze strany nacionalistických skupin a žalobce by tak mohl čelit nebezpečí vážné újmy. Z těchto důvodů navrhl, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena.

2. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení či mezinárodní závazky ČR. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, OAMP, jenž postupoval v souladu se zákony a napadené rozhodnutí proto nepovažuje za vadné či nezákonné. Správně zjistil skutečný stav věci, zabýval se individuálně všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání

rozhodnutí. Trvá na tom, že obavy žalobce v souvislosti s povoláváním do armády jsou neopodstatněné a nedoložené, neboť od roku 2014 vykonával stavařské práce ve prospěch X pod dohledem vojáků, přičemž neměl s těmito složkami žádné problémy. Ještě v roce 2019 se do X po čtvrt roce stráveném na území ČR vrátil, což také nesevředly o opodstatněných obavách a zmiňovaném nátlaku ke vstupu do armády ze strany orgánů X. Pokud se jedná o tvrzený nátlak na přijetí občanství X, tento žalobce v průběhu pohovoru dne 5.10.2020 popřel a výslovně sdělil, že k tomuto postupu nebyl nikým nucen. Ačkoli žalobce před vycestováním žil na území X oblasti, má možnost přestěhovat se z této oblasti na jiné místo v rámci rozsáhlého území X, což již v minulosti učinila jeho rodina. Žalobce se však do programu pro vnitřně vysídlené osoby ani nepokusil zaregistrovat, tedy vůbec nevyužil dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, přičemž matka jeho syna obdržela sociální dávky a společně z těchto peněz žili. Žalobce je dospělou, zdravotně způsobilou, praceschopnou osobou X národnosti, hovoří rusky i X, a proto si svůj život může zrealizovat na území X jako tisíce jeho spoluobčanů pocházejících z neklidných východních oblastí země, přičemž různé ústrky, předsudky či averze ze strany místního obyvatelstva ještě nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť k podobným skutkům dochází i v zemích s vysokými demokratickými standardy. Odkázal na judikaturu NSS, dle níž složitá situace na trhu práce a nepříznivá ekonomická situace na X nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Absence finančního zázemí či obecně ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly velmi tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Odkázal na Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě, dle níž „... člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“ Dále odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 6 A 508/97, dle něhož „... povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo politickému přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Proto ani případný trestně-právní postih ze strany státních orgánů za vyhýbání se této službě či dezerci v této spojitosti nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V souvislosti s problematikou výkonu vojenské služby na X uvedl, že ve většině případů službu povolávání nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská GP se tím tudíž nezabývá, kromě toho v roce 2014 byl na X opět zaveden institut alternativní služby, jež je vykonávána v nemocnicích. Od roku 2015 také v zemi původu nebyla vyhlášena žádná další mobilizace, naopak probíhala demobilizace. Žalobci je již 38 let, přičemž na X jsou k výkonu vojenské služby povolávány osoby pouze do 27 let a i z tohoto důvodu lze považovat obavy žalobce v souvislosti s vojenskou službou za neopodstatněné. Nebylo zjištěno, že by žalobci v současné době hrozilo nebezpečí trestního stíhání z důvodu nenastoupení k výkonu vojenské služby, naopak mu bylo bez problémů umožněno legálně zemi původu opustit, z čehož je zřejmé, že o jeho osobu nemají příslušné státní orgány, včetně armády, žádný

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

zájem. Pokud by žalobce přesídlil z X oblasti do oblastí, jež jsou pod kontrolou X centrální vlády, předejde i případným problémům s orgány X včetně náborářů přesvědčujících civilisty k výkonu vojenské služby na tomto území. Žalovaný v průběhu správního řízení nezjistil, že by žalobci v zemi původu hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy tak, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný o udělení mezinárodní ochrany požádal účelově z důvodu legalizace pobytu a nebyl zkrácen na svých právech, neboť nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl proto, aby byla žaloba zamítnuta.

3. Žalobce v reakci na uvedené vyjádření uvedl, že žalovaný stále předřazuje ekonomické důvody před bezpečnostní a nepřipouští možnost obav žalobce o svůj život a potažmo i život svého bratrance, jenž setrvává na území X. Při výsleších při podání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany uváděl i těžkosti ekonomické, jež nebyly hlavní, a jež plynuly z vnitřního přesídlení.
4. Hlavní a prvotní příčinou jsou však obavy jak o vlastní život, tak o život i širší rodiny. Právě z důvodu, že část rodiny je mimo území X, vyvíjí orgány nátlak na žalobce, aby přijal občanství X a poskytoval informace o situaci na X, přičemž X, jejímž je občanem, má též zájem. Tato situace je pro žalobce již nezvladatelná, a proto chce se svou rodinou území X opustit, čímž ustane i tlak na něj, jeho rodinu i bratra, jenž na území X setrvává. Tyto argumenty a skutečnosti žalovaný ve svých rozhodnutích vůbec nebral v potaz, nepřijímá je a upozaďuje je. Nelze přijmout argumentaci žalovaného, že dle vyjádření MZV ČR č.j. 115045-LPTP ze dne 22.1.2018 ve většině případů službu povolání nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská GP se tím nezabývá, neboť z uvedeného plyne, že se tak nečiní ve všech případech a zahájení trestního stíhání žalobce proto vyloučit nelze. Stejně tak je možné trestní řízení před orgány X z důvodu pobytu bratrance žalobce. Z uvedeného jasně plynou obavy žalobce, že v případě návratu do místa pobytu mu bude hrozit vážné nebezpečí vážné újmy dle § 14 a zákona o azylu. Je proto přesvědčen, že se žalovaný stále nevypořádal s jím uváděnými skutečnostmi.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto, že se žalovanému mezinárodní ochrana neuděluje. Z rozhodnutí vyplývá, že žalobce při provedených pohovorech uvedl, že pokud by se vrátil do X, byl by zařazen do stavební vojenské jednotky, zmínil nepříznivé ekonomické podmínky ve vlasti, přičemž vyloučil potíže se státními orgány ve vlasti. Potvrdil, že od roku 2016 pravidelně cestoval z X přes Rusko na X a vyloučil potíže během vycestování i návratů. S odkazem na nízké sociální dávky odmítal možnost vnitřního přesídlení. Uvedl, že jej k přijetí občanství X nikdo nenutil, byl neustále vyzýván ke službě v řadách povstalecké armády, kterou odmítal, bezpečnostní složky si myslely, že by mohl donášet X informace o dění v X. Výzvy ke službě v řadách povstalecké armády nechával bez povšimnutí, občas pracoval ve vojenských stavebních skupinách pod dohledem vojáků. V X se stále nachází jeho bratr. Na otázku, co mu brání v přestěhování se na jiné místo X, kde by si našel práci a bydlení uvedl, že si na pobyt v ČR půjčil peníze a byl zde podveden zaměstnavatelem. Pobyt v ČR mu pomůže vyhýbat se tlaku X a pracovních skupin. Žalovaný v souvislosti s tím konstatoval, že žalobce má, stejně jako jeho rodina, jež této možnosti již využila, možnost vnitřního přesídlení, což by jeho problémy vyřešilo, na registraci vnitřně vysídlené osoby se váží nejrůznější benefity,

především státní podpora nebo nárok na podporu ubytování. Tvrzené potíže při hledání vhodného bydlení a zajištění zaměstnání nelze dle žalovaného považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 323/1999 Sb. o azylu. Žalobce nebyl ve své vlasti vystaven dlouhodobému opakovanému a systematickému negativnímu jednání, jež by dosáhlo intenzity pronásledování. Pokud by byla jeho situace v místě přesídlení natolik neúnosná, mohl a měl by povinnost celou situaci řešit dostupnými prostředky vnitrostátní ochrany, avšak v tomto kontextu žádné kroky na ochranu svých práv nepodnikl. Podle informace norského Centra informací o zemích původu má místní obyvatelstvo k vnitřně vysídleným osobám celkově kladný postoj, ačkoli se mohou setkat s diskriminací při hledání nájemního bydlení a při náboru do zaměstnání, naopak projevy nesnášenlivosti ani jiné konfliktní situace se téměř nevyskytují. Žalovaný uvedl, že nepopírá, že postoj majoritního X obyvatelstva k vnitřně vysídleným osobám z východní části a tzv. samozvaných republik X a X, byl proměnlivý, avšak situace se zlepšila. Zdůraznil, že řízení o azylu není o tom, zda stát, ze kterého žadatel o azyl pochází, je schopen plnohodnotně a zcela beze zbytku zajistit ochranu jednotlivců proti jednání odporujícím zákonům dané země, ale o tom, zda žadatel splňuje předpoklady pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Odkázal na rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.5.2005, dle něhož „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, jež jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení.*“ Žalovaný uvedl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až několik měsíců po posledním příjezdu do ČR. Pokud se cítí být poškozen zaměstnavatelem v ČR, je nutné, aby věc řešil prostřednictvím k tomu kompetentních orgánů a nikoli skrze žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný dospěl k názoru, že žalobce nesplňuje žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu, neboť v jeho případě neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž žádnému z jeho rodinných příslušníků nebyl v ČR udělen azyl a není důvod ani pro udělení azylu z humanitárního důvodu ani pro udělení doplňkové ochrany. V případě návratu do vlasti mu nehrozí nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, nikdy nebyl na X vystaven pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy ze strany X státní moci. Odmítl státem poskytovanou finanční podporu pro přesídlené osoby s odůvodněním, že sociální dávky jsou příliš nízké. Poukázal na to, že žalobce se po dobu pěti let vyhýbal výzvám ke službě v povstalecké armádě X bez jakýchkoli potíží a po několikaměsíčním pobytu v zahraničí se do své vlasti dobrovolně vrátil. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 131227-6/2019-LPTP z 15.8.2019 nevyplývá, že by byl uplatňován jakýkoliv postih či diskriminace proti občanům X, kteří se do vlasti vrátili po dlouhodobém pobytu v zahraničí či jako neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu. X je řazena mezi tzv. bezpečnou zemi původu a nic tedy ani nenasvědčuje tomu, že by žalobce byl v případě návratu do vlasti jakkoli postižený za svoji azylovou žádost. Dle Informace OAMP ze dne 25.4.2020 se od roku 2015 politická i bezpečnostní situace v zemi stabilizovala. Došlo k zakonzervování ozbrojeného konfliktu a napjatá situace přetrvává pouze v některých oblastech. Na X existuje dostupný a funkční systém státní podpory pro vnitřně vysídlené osoby, X správa těmto osobám zajišťuje nezbytnou pomoc a legislativa se na tomto úseku trvale zlepšuje, narůstá počet X nestátních organizací na pomoc vnitřně vysídleným osobám a ty jsou ve většině případů

spokojení s dostupností zdravotní péče. Místní obyvatelstvo projevuje k vysídlencům celkově kladný postoj. Správní orgán vycházel dále z Hodnocení X jako bezpečné země původu dle stavu k srpnu 2020 s tím, že X splňuje – s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti – základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Z Informace MZV ČR č.j. 111866/2018-LPTP ze dne 12.6.2018 vyplynulo, že v průběhu roku 2017 pokračovala makroekonomická stabilizace X ekonomiky, jsou v ní uvedeny informace týkající se výše životního minima, průměrné výše starobního důchodu, výše podpory pro samoživitelky a dotací na bydlení. Informace MV ČR OAMP ze dne 20.4.2020 se zabývá postavením vnitřně vysídlených osob s tím, že úroveň vnímané integrace se v různých oblastech lišila a dále se zabývá státní a nestátní asistencí poskytované uvedeným osobám. Správní orgán dále vzal jako podklad pro své rozhodnutí Informace norského Centra informací o zemích původu ze dne 16.4.2020 ohledně X.

6. Na žádost žalobce bylo ve věci nařízeno ústní jednání, při němž žalobce poukázal na zhoršování situace v X oblasti, nevstřícný přístup místního obyvatelstva k osobám, jež využily možnosti vnitřního přesídlení, s tím, že ekonomické důvody nejsou těmi hlavními, proč požádal o poskytnutí mezinárodní ochrany.
7. Soud posoudil žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je na „s.ř.s.“) v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku a po prostudování správního spisu v kontextu s žalobními námitkami dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 18.9.2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
9. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval azylový příběh žalobce na základě jeho výpovědi učiněné v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Správní orgán se důkladně zabýval žalobcovou obavou z potíží, které by mohl mít po návratu na X

v důsledku skutečnosti, že žije v X oblasti. Soud se přiklonil k názoru žalovaného, že žalobcovo tvrzení ohledně jeho obavy o bezpečnost jeho či jeho příbuzných žijících v X oblasti nelze považovat za azylově relevantní a podřaditelné pod důvody uvedené v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný zcela zákonně zhodnotil, že aby bylo možné hovořit o pronásledování žalobce ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s ust. § 2 odst. 9 zákona o azylu původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem. Z informací, které správní orgán shromáždil během správního řízení a ani z důkazů předložených žalobcem však taková skutečnost nevyplynula. Žalovaný se touto otázkou detailně zabýval a krajský soud na jeho závěry v plném rozsahu odkazuje, neboť snaha žalobce vyhnout se vojenské povinnosti či povinnosti účastnit se bojů, ani nepříznivá finanční situace v případě vnitřního přesídlení a údajné diskriminační jednání v případě vnitřního přesídlení, stejně tak jako údajný podvod ze strany zaměstnavatele žalobce v ČR, jenž ztížil jeho situaci, nejsou důvody, pro něž by žalobci bylo možno udělit azyl.

10. Žalobce je svobodný, není členem žádného politického ani společenského uskupení, které by aktivně vystupovalo proti současnému politickému zaměření X, má možnost využít vnitřního přesídlení, této možnosti již využila matka jeho syna a syn.
11. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal i se žalobcem uváděnou obavou z nástupu vojenské služby i s tím, že žalovaný se po dobu několika let úspěšně vyhýbal výzvám ke službě v povstalecké armádě, do vlasti se bez jakýchkoli následků v tomto směru dobrovolně vrátil a následně vycestoval. Soud má za to, že byly-li by obavy žalobce z povolání do povstalecké armády či z nástupu vojenské služby oprávněné a intenzivní, pak by využil již zmíněného institutu vnitřního přesídlení, jež by mu m.j. umožnilo i soužití v blízkosti jeho syna a ekonomické nevýhody tohoto kroku by tvář v tvář uvedené hrozbě upozadil. Pokud se žalobce dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nenastoupení či z nasazení do války, pak tato obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu. Vojenská služba na X se řídí zákonem a podmínky jejího výkonu jsou zcela standardní. Za nenastoupení vojenské služby hrozí trest odnětí svobody, ovšem teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. Tato možnost však s ohledem na věk žalobce, jemuž je 38 let, není reálná, neboť na X jsou k výkonu vojenské služby povolávány osoby pouze do 27 let. Kromě toho je třeba zdůraznit, že existenci této občanské povinnosti v jednotlivých státech, a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech nebo Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť sama o sobě nemůže být vnímána jako nebezpečí mučení či nelidského zacházení nebo trestání. Nelze navíc přehlédnout ani možnost nastoupit alternativní civilní službu.
12. Za důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) tohoto zákona nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na X. V průběhu řízení nebylo prokázáno ani nebezpečí žalobci hrozící vážné újmy, mučení ani nelidského zacházení v případě návratu do vlasti. Žalobce neprokázal, že by byl specificky dotčen situací ve své vlasti z důvodu individuálních charakteristik. Pokud uvádí, že skutkový stav nebyl žalovaným dostatečně podložen, pak je třeba v té souvislosti uvést, že žalobce neuvedl a neprokazoval žádné

skutečnosti, jež by prokazovaly existenci specifických či zvláštního zřetele hodných důvodů, jež by právě v jeho případě měly být důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany dle § 14 a z.č. 325/199 Sb. o azylu. Lze konstatovat, že žalobcovy obavy z válečného násilí jsou pochopitelné, nicméně je zřejmé, že současnou situaci na X nelze charakterizovat tak, že by způsobovala vážné obavy, že by žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Na území X neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ust. § 14a zákona o azylu pamatuje na situace, kdy cizinci hrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, možností udělení doplňkové ochrany a to právě z toho důvodu, že existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu žalobce nemůže být důvodem pro udělení azylu.

13. Soud si je vědom i zhoršené ekonomické situace na X, avšak tato okolnost nečiní z žalobce uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Špatná ekonomická situace na X totiž postihuje většinu občanů dané země a ekonomické potíže tedy nelze považovat za relevantní důvody dle zákona o azylu. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádání z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Je zřejmé, že ani s přihlédnutím k věku a dobrému zdravotnímu stavu žalobce nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobcův stav nevyžaduje žádnou specializovanou péči ani péči, která by byla v jeho vlasti nedostupná, nelze jej považovat za zranitelnou osobu. Žalobcem zmiňovaná situace na X se dotýká veškerého obyvatelstva a neřadí se mezi důvod, pro který je možné žalobci udělit

mezinárodní ochranu, přičemž žalobce má možnost využít možnosti vnitřního přesídlení a vrátit se na X do kterékoliv části země, kde vojenský konflikt neprobíhá, obzvláště v situaci, kdy této možnosti přesídlení již využila matka jeho dítěte i s tímto dítětem.

14. Soud se ztotožňuje i s tím, že žalovaným v napadeném rozhodnutí zmíněnou časovou prodlevu žalobce mezi opuštěním země původu a žádostí o mezinárodní ochranu lze brát v potaz při hodnocení věrohodnosti jeho azylového příběhu (viz rozsudek NSS č.j. 3 Azs 119/2004-50 ze dne 13.1.2005), byť povinnost požádat o azyl bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, není stanovena zákonem ani mezinárodní smlouvou.
15. Správní orgán zároveň postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Se závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, se soud ztotožňuje. Žalobce neprokázal, že by na jeho straně existovaly azylově relevantní důvody, pro něž by se jeho situace a postavení v zemi původu odlišovala od ostatních neúspěšných žadatelů o azyl, či že by žalovaný při posouzení důvodů pro udělení azylu vybočil z mezí stanovených zákonem. Rozhodnutí žalovaného je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou a z tohoto důvodu krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 19.4.2021

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.